Despre rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos

Cui ne adresăm în rugăciune?

Despre rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos şi închinarea în faţa Lui

Introducere

Articolul de faţă are ca scop să arate modelul biblic de adresare către Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu în rugăciune şi închinare. Deşi această practică este respinsă de unele grupări creştine, vom arăta că în Noul Testament rugăciunea nu a fost îndreptată doar către Dumnezeu Tatăl, ci şi către Domnul Isus Hristos. Rugăciunea trebuie adresată Tatălui sau Fiului în calitatea Lui de Domn, însă nu există nici o bază biblică pentru rugăciunea către Duhul Sfânt. Acesta din urmă este Iluminatorul divin. El aduce glorie Fiului (Ioan 16.13,14), aşa cum Fiul Îl revelează pe Tatăl (Ioan 1.18). În mod normal, rugăciunea se adresează lui Dumnezeu Tatăl (a se vedea Galateni 4.6) în Numele Domnului Isus Hristos (Ioan 14.13), însă nu ne vom ocupa aici de acest aspect. Subiectul nostru este rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos aşa cum este văzută ea în evanghelii, în Faptele Apostolilor şi în epistole.

Rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos în evanghelii

Ucenicii lui Isus s-au adresat Domnului Isus Hristos, i-au cerut ajutorul şi s-au rugat Lui în timpul vieţii Sale pământeşti. Evangheliile după Matei, Marcu, Luca şi Ioan sunt pline de exemple minunate despre faptul că cei doisprezece şi alţii s-au adresat în rugăciune Domnului Isus. Este demn de remarcat că El nu a fost niciodată în mod direct apelat cu „Isus“, ci a fost numit Domn, Stăpân sau Rabi. Să notăm următoarele exemple:

1) „Isus S-a urcat într-o corabie şi ucenicii Lui au mers după El. Şi iată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de puternică, încât corabia era acoperită de valuri. Şi El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El şi L-au trezit, zicând: «Doamne, scapă-ne, pierim!»“ (Matei 8.23-25). Ei au recunoscut că El era capabil să-i scape de pericol. Cât de potrivită este aici afirmaţia din Vechiul Testament: „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“ (Ioel 2.32)! Aceasta a fost într-adevăr o rugăciune pentru izbăvire. El a auzit rugăciunea lor şi i-a dat răspuns. El este „acelaşi ieri şi azi şi în veci“ (Evrei 13.8). El ne poate izbăvi şi astăzi dacă Îl chemăm.

2) Mărturisirea păcatelor a fost făcută Domnului Isus Hristos. Acest lucru evidenţiază nu doar dumnezeirea Sa, ci demonstrează faptul că Domnul Isus Hristos a fost Cel căruia i-a fost adresată. La începutul slujirii publice a Domnului, Petru a recunoscut realitatea propriei sale păcătoşenii. El a căzut la picioarele Domnului Isus, zicând: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos“ (Luca 5.8).

3) Pe muntele schimbării la faţă, când înfăţişarea Domnului s-a schimbat în prezenţa a trei ucenici şi a doi sfinţi ai Vechiului Testament, Moise şi Ilie, Petru i-a spus Domnului Isus: „Doamne, este bine să fim aici…“ (Matei 17.4). Numele de „Domn“ înseamnă „Stăpân“. Aceşti ucenici au recunoscut faptul că Domnul Isus era mai mult decât un simplu om. Ei Îl priveau ca pe Mesia (Hristosul sau Unsul lui Dumnezeu), care apărea acum într-o stare glorificată chiar înaintea ochilor lor. Când suntem conştienţi de prezenţa Domnului, şi noi ne putem declara aprecierea pentru un astfel de privilegiu: „Doamne, este bine să fim aici!“

4) Ne vom referi acum la o întâmplare cu totul diferită. A existat un om care a fost răstignit împreună cu Isus. Nu ştim multe despre el, afară de faptul că era un răufăcător de rând, un tâlhar. După ce a rostit insulte la adresa Domnului Isus împreună cu un alt om aflat sub aceeaşi condamnare, el şi-a revizuit comportamentul şi i-a zis lui Isus: „Adu-ţi aminte de mine, Doamne, când vei veni în împărăţia Ta“. Răspunsul a fost măreţ: „Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai“ (Luca 23.42,43). Din nou vedem împlinirea promisiunii că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Ce încurajator este că rugăciunile făcute cu credinţă, chiar cele de pe patul de moarte, sunt ascultate şi împlinite.

Din aceste câteva locuri din evanghelii vedem că au existat rugăciuni adresate Domnului Isus. El era Dumnezeu „arătat în trup“ (1 Timotei 3.16), deşi într-o stare de umilinţă aici, pe pământ. Observăm de asemenea că El nu doar a auzit aceste rugăciuni, ci le-a şi dat răspuns.

Rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos în Faptele Apostolilor

După ce Domnul Isus Hristos a fost înălţat la dreapta Tatălui, El a trimis Duhul Sfânt, promisiunea Tatălui (Faptele Apostolilor 2). Cartea Faptele Apostolilor este adesea numită Faptele Duhului Sfânt. Această Persoană divină este văzută acţionând, vorbind şi călăuzind pe parcursul cărţii. To-âtuşi, nu există nici un caz în care ucenicii s-au rugat Duhului Sfânt, chiar dacă El este, aşa cum am spus, o Persoană divină. Sunt însă mai multe exemple când aceşti creştini s-au rugat Domnului Isus Hristos, de acum înviat şi înălţat.

1) Ştefan, unul dintre slujitorii aleşi ai adunării din Ierusalim (Faptele Apostolilor 6.5), a fost persecutat. După o predică rostită cu îndrăzneală, el a fost omorât cu pietre, devenind primul martir al credinţei (Faptele Apostolilor 7.58-60). El a spus în rugăciune: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu“. Domnul Se afla acum în cer, aşa cum a declarat Ştefan: „Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu“ (Faptele Apostolilor 7.56). Mai târziu, în timp ce era împroşcat cu pietre, el a îngenuncheat (ce poziţie pentru rugăciune!) şi a strigat cu voce tare: „Doamne, nu le ţine în seamă păcatul acesta“. El a împlinit spusele binecuvântatului său Domn: „Rugaţi-vă pentru cei care se poartă rău cu voi şi vă persecută“ (Matei 5.44). Nimic nu s-a schimbat în această privinţă din timpul primilor ucenici, iar în momente de pericol sau de nevoie, creştinul strigă: „Doamne Isuse!“

2) Când Domnul Isus Hristos cel înviat S-a adresat lui Saul (mai târziu, Pavel): „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuţi?“, acesta din urmă i-a spus Domnului înălţat: „Cine eşti, Doamne?“ şi din nou: „Ce să fac, Doamne?“ (Faptele Apostolilor 9.5,6 şi 22.10). El s-a rugat ca să cunoască voia lui Dumnezeu. Era un om supus de acum, cu faţa la pământ înaintea Suveranului său. Întrebarea sa nu a fost ca cea a lui Petru cu privire la Ioan: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?“ (Ioan 21.21). El nu s-a preocupat de voia lui Dumnezeu cu privire la alţii, ci cu privire la el însuşi. Vedem deci un om rugându-se, iar rugăciunea sa a fost îndreptată către Domnul Isus Hristos.

Rugăciunea adresată Domnului Isus Hristos în epistole

1) Mântuirea, şi în particular îndreptăţirea numai prin credinţă, constituie tema epistolei măreţe a lui Pavel către romani. După ce declară ruina omului intervenită prin păcat, precum şi remediul reprezentat de evanghelie pentru ea, apostolul prezintă nevoia de mărturisire a lui Isus ca Domn. El face referire la versetul din Vechiul Testament pe care l-am amintit deja: „Căci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“. De vreme ce Domnul Isus este în mod clar prezentat în Noul Testament ca fiind Iehova Vechiului Testament, nu există nici o dificultate în a ne ruga în mod direct Lui, ca şi Tatălui. De fapt, rugăciunea adresată Lui demonstrează realitatea dumnezeirii Sale.

2) În slujba sa pentru Domnul, Pavel a fost lovit cu o boală trupească, pe care el o numeşte „un ţepuş în carne, un sol al satanei“ (2 Corinteni 12.7). S-a rugat pentru izbăvire, aşa cum mulţi înaintea lui se rugaseră pentru intervenţia şi izbăvirea divină. Aceştia au experimentat eliberarea Domnului, însă cererea lui Pavel a fost respinsă, deşi el s-a rugat pentru acest lucru în trei ocazii. S-a rugat nu lui Dumnezeu Tatăl, ci Domnului Isus Hristos, şi scrie despre aceasta: „De trei ori L-am rugat pe Domnul ca să-l depărteze de la mine“ (2 Corinteni 12.8). Domnul a spus: „Nu!“, însă a adăugat: „Harul Meu îţi este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune“ (2 Corinteni 12.9).

3) În 1 Corinteni, numită „epistola caracterului Său de Domn“, unde cuvântul „Domn“ (în greacă kyrios înseamnă „stăpân, suveran“) este folosit de aproximativ 69 de ori, Pavel declară că Adunarea este formată din persoane care se roagă direct Domnului Isus. Remarcaţi afirmaţia din capitolul 1, versetul 2: „ ... către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfinţiţi în Hristos Isus, sfinţi chemaţi, împreună cu toţi cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domnul lor şi al nostru“. Epistola este adresată Bisericii lui Dumnezeu, nu creştinilor în mod individual, şi are în vedere întreaga comunitate vizibilă a celor credincioşi, ceea ce el numeşte în altă parte, casa credinţei (Galateni 6.10). Tema este rânduiala în Adunare, iar el scrie celor care erau de altă părere cu privire la acoperirea capului: „Dacă cineva gândeşte să fie certăreţ, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 11.16). Una dintre trăsăturile Adunării lui Dumnezeu este chiar aceasta: mădularele ei cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta nu înseamnă în mod simplu doar rugăciune în Numele Său, ci chemarea acestui Nume binecuvântat; înseamnă a te adresa Lui în mod direct.

4) În 2 Timotei, Pavel descrie timpurile de faliment şi depărtare de la adevăr, însă spune că vor fi totuşi unii care vor chema Numele Domnului. El îl încurajează pe Timotei: „Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte dreptatea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (2 Timotei 2.22). Într-o vreme când Casa lui Dumnezeu (Adunarea lui Dumnezeu), descrisă în 1 Timotei ca fiind cea veritabilă, este de acum transformată în „casa mare“ (creştinătatea), descrisă în 2 Timotei, există totuşi unii care doresc să cheme Numele Domnului dintr-o inimă curată (adică, o inimă ale cărei motivaţii sunt neamestecate). Vedem deci cât de serios este faptul că mulţi nu se roagă Fiului lui Dumnezeu, iar unii chiar încearcă să-i împiedice pe ceilalţi, prin învăţătura lor, să facă acest lucru.

5) În Apocalipsa, chiar ultima rugăciune din Biblie este adresată Fiului lui Dumnezeu: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“ (Apocalipsa 22.20). Cât de preţios este faptul că cei care Îl cunosc i Se adresează exprimându-şi dorinţa să revină pentru a se bucura de prezenţa Lui în toată plinătatea ei! Dorinţa lor este arătată ca fiind strâns legată de Persoana afecţiunii inimii lor.

În acest studiu asupra rugăciunii adresate Domnului Isus şi închinării în faţa Lui, am văzut unsprezece exemple din Noul Testament, care demonstrează că rugăciunea poate fi adresată binecuvântatului Fiu al lui Dumnezeu. Pot fi şi alte exemple. Fie ca Domnul Isus să ne ţină aproape de El în timp ce căutăm să dăm o mărturie despre Numele Său scump şi să-L chemăm din inimi curate!

Acum, în ce priveşte experienţa mea personală cu privire la acest lucru, aş vrea să spun că la începutul vieţii mele de creştin frecventam o adunare a unei denominaţiuni bine cunoscute. Am fost învăţat că există doar un singur mod în care să ne rugăm. Rugăciunea Domnului („Tatăl nostru, care eşti în ceruri...“, aşa numita rugăciune a Domnului, era de fapt rugă-ciunea ucenicilor. „Rugăciunea Domnului“ ar fi un titlu mai potrivit pentru ceea ce găsim în Ioan 17) era dată ca model, şi prin urmare cineva trebuia să se roage numai lui Dumnezeu Tatăl în Numele Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Nu mult timp după aceea am vizitat o strângere unde creştinii erau adunaţi pentru rugăciune şi studiu biblic. Am observat că fraţii care se rugau se adresau nu doar lui Dumnezeu ca Ava, Tată (a se vedea Galateni 4.6), ci şi Domnului Isus. Mai mult, am remarcat că învăţătura şi cântările atribuiau o demnitate, o afecţiune şi o proeminenţă cu totul speciale Domnului Isus Hristos cel înălţat. Mulţi ani mai târziu, Domnul mi-a călăuzit paşii afară din sistemele unde oamenilor li se dă întâietate, pentru a mă aduna în mod simplu în Numele preţios al Domnului Isus, împreună cu cei care caută să-L cheme dintr-o inimă curată. Fie ca El să conducă pe toţi cei ce citesc aceste câteva rânduri la o mai mare apreciere a Persoanei Sale şi ascultare de Cuvântul Lui!

clickbible.org